Política | Anton Monner | Actualitzat el 07/02/2019 a les 10:58

Les metàfores del macrojudici

«Tot preparat per celebrar la farsa del macrojudici on les sentències semblen ja tenir-les escrites. Per aquest fet, no permeten l'assistència d'observadors ni testimonis internacionals»

El dia del trasllat del presos polítics a Madrid serà recordat per la història, com a data significada, com ho fou l'afusellament del President Companys. La humiliació que Espanya vol imposar a Catalunya des de l'1-O, aplicant el poder d'estat, amb menyspreu i amb venjança, serà recordat en el futur com un ultratge i un insult molt greu al nostre poble.

Sens dubte, davant milions de catalans indignats, hi haurà un abans i un després per l'ignominiós trasllat dels presos a Madrid. Tot preparat per celebrar la farsa del macrojudici on les sentències semblen ja tenir-les escrites. Per aquest fet no permeten l'assistència d'observadors ni testimonis internacionals especialistes de Drets Humans amb l'excusa que serà televisat, o la revisió de les proves acusatòries per especialistes d'Scotland Yard.

Milions d'espanyols influïts pel PP, Cs, Vox i una bona part de socialistes, com reaccionaran quan els tribunals europeus, a bon segur, dictaminaran el contrari? Quedaran afrontats per les immundícies consentides per les elits judicials espanyoles, els governs del PP i PSOE, les forces armades i la monarquia. Mentides que es pretenen avalar internacionalment amb campanyes com la del ministre Borrell ha encarregat a l'exdiputada Irene Lozano responsable de España Global.

Han de netejar la seva imatge per convèncer l'opinió pública que les acusacions de rebel·lió i sedició son vertaderes quan els tribunals europeus ja s'hi han pronunciat en contra.

Mitjans de comunicació tan qualificats com The Times o The Economist denuncien la justícia espanyola i a periòdics d'arreu del món es comenta el macrojudici com una notícia important per les maquinacions que estant exercint sobre els presos polítics catalans.

La trampa de Rajoy traspassant a la justícia el problema sense acceptar el diàleg, quan s'hagués hagut de solucionar políticament, ara els cau a sobre com una llosa molt pesada. Les contradiccions entre "la inquebrantable Unidad de España" i les proves acusatòries maquinades i falses, els tenen atrapats a la ratera.

Malgrat que la sentència ja la poden tenir predeterminada, les responsabilitats com a persones rectes, justes i equitatives, els pesaran fortament si es deixen arrossegar per la injustícia. Vet aquí la difícil i paradoxal situació del TS i del TC i més quan el senador del PP, Cosidó, va comunicar imprudentment als seus que "ja controlaven pel darrere la sala segona".

Al Financial Times l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, optimista i valenta, s'ha atrevit afirmar que guanyaran políticament i judicial en no haver violència. Si existeix rectitud així hauria de ser, però manca saber si pesarà més "la Unidad de España" i la venjança que la veritat dels fets.

Els clams al carrers de Catalunya, amb manifestacions a tots els caps de comarca i sobretot a Barcelona, demostren la indignació del poble davant la injustícia manifestada amb el denigrant trasllat dotze dies abans dins de "gàbies", com si fossin assassins i tractats pitjor que als violadors de "La Manada". Els distingeixen posant-los a una zona de presó on hi resten tancats significats lladres amb sigles del PP, aquests sí jutjats, i no preventius, per donar a entendre davant el món el bon tracte que els atorguen.

No els van permetre com els demanaren Junqueras i Romeva defensar-se des de fora de la presó i hauran de ser portats "engabiats" als jutjats sense poder menjar, dormir i preparar-se adequadament davant possibles condemnes injustes de molts anys.

Mentrestrant, el Sr. Casado demana que no es retornin a les presons catalanes que son catedrals i el Sr. Rivera que no els indultin. Tot metàfores quan saben per davant que seran condemnats i, a més, volen que siguin humiliats i vexats, per escarment a tots els catalans.